

Arrest

nr. 125 256 van 6 juni 2014
in de zaak RvV x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2013 met referentienummer REGUL 38018.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. BOUYID en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd op 21 april 2011 ontvankelijk verklaard.

1.2 Op 12 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 28 november 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Zoals blijkt uit hetgeen verder wordt gesteld, gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op het onderdeel van de beschikking van 24 februari 2014 dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, waarin met name gesteld wordt dat tegen deze beslissing geen middel wordt ontwikkeld.

Gezien het verzoekschrift met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen middelen bevat, is het overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Het beroep, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing de schending aan van “de wet van 15/12/1980, art. 9 Ter” en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht”.

3.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich daarenboven niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

In de mate waarin de verzoekende partij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij verwijzing naar een medisch attest van Dr. D.M.(...), internist-nefroloog, van 10 februari 2011 duidt de verzoekende partij erop dat zij sinds 2009 drie maal per week hemodialyse dient te ondergaan, dat deze behandeling levensnoodzakelijk is, dat zij op de wachtlijst staat voor een niertransplantatie en dat voormelde alternatieve behandelingsmogelijkheid van nierfalen niet aanwezig is in Marokko, noch een goede medische follow-up na de eventuele niertransplantatie in België.

De Raad dient op te merken dat de door de verzoekende partij overgemaakte medische attesten gewag maken van “terminale nierinsufficiëntie” waarvoor levenslange hemodialyse noodzakelijk is, tenzij de verzoekende partij een niertransplantatie ondergaat. Tevens blijkt dat de verzoekende partij werd opgenomen op de wachtlijst voor kadaverniertransplantatie bij Eurotransplant. De verzuchting van de verzoekende partij om op termijn een niertransplantatie te kunnen ondergaan in België als de

geprefereerde ultieme oplossing voor haar medische problematiek, impliceert niet dat de bestreden beslissing de door de verzoekende partij opgeworpen bepaling en beginselen schendt wanneer nagegaan wordt, en gesteund wordt door bronnenmateriaal, of de in de medische attesten vermelde levensnoodzakelijke hemodialyse en alle medische zorgen en medicatie die hiermee gepaard gaan, alsook de opvolging door een nefroloog, beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko, zonder na te gaan of de verzoekende partij de geprefereerde oplossing, namelijk een niertransplantatie, in Marokko kan krijgen.

Het gegeven dat de door de verzoekende partij geprefereerde medische behandeling (een niertransplantatie) in Marokko mogelijks niet tot de mogelijkheden behoort, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de behandeling die zij heden in België krijgt (hemodialyse) ook in haar land van herkomst kan worden verstrekt. Uit de aangebrachte medische documentatie blijkt immers niet dat hemodialyse niet zou volstaan en dat een niertransplantatie op korte termijn vereist is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij werd opgenomen op de wachtlijst (met een gemiddelde wachttijd van 4,5 jaar) voor kadaverniertransplantatie bij Eurotransplant met status "T", ofwel "transplantable", welke code geen hoge(re) urgentie impliceert. De niertransplantatie wordt daarenboven door de behandelend internist-nefroloog van de verzoekende partij expliciet naar voor geschoven als "alternatieve behandelingsmogelijkheid van nierfalen". De verzoekende partij erkent zelf evenveel in haar verzoekschrift. Bij het betoog dat betreffende de medische en financiële toegankelijkheid wordt verwezen "naar internet gegevens", gaat de verzoekende partij niet in op de concrete motieven, weerlegt deze niet en toont derhalve niet aan dat deze motivering, met verwijzing naar de bronnen, kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij laat verstaan niet akkoord te gaan met de appreciatie van haar situatie, maar toont met haar toelichting inzake de voorgehouden onmogelijkheid om in Marokko een transplantatie te ondergaan dan ook niet aan dat op basis van een incorrecte feitenvinding tot de bestreden beslissing werd gekomen of niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Er schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, wil zij eraan toevoegen dat zij wel degelijk ernstig ziek is en dat zij in België ziek geworden is, niet in haar land van herkomst. Zij moet in België driemaal per week aan de dialyse. In haar land van herkomst zijn de nodige medische zorgen niet ter beschikking. Zij vraagt de Raad dit te herbekijken.

De verwerende partij stelt dat de arts-adviseur de medische problematiek erkent, maar dat de zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Zij verwijst naar de beschikking van de Raad en haar nota.

3.3 Er dient te worden vastgesteld dat hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting naar voren brengt, zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en dat hierop reeds in de beschikking van 24 februari 2014 werd ingegaan. Door het louter herhalen of benadrukken van deze elementen ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Op de andere onderdelen van voornoemde beschikking gaat zij niet in.

In de mate dat de verzoekende partij de Raad vraagt “*dit*” te herbekijken, dient erop gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil optreedt als annulatierechter en zodoende enkel een wettigheidstoetsing kan uitoefenen. De Raad is dan ook niet bevoegd de zaak te herbekijken en een eigen feitelijke beoordeling door te voeren, in de plaats van de bevoegde administratieve overheid.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van “*de wet van 15/12/1980, art. 9 Ter*” en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht*”, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET